Temps Ordinari - Vint-i-vuitè diumenge

Per Administrador el dg., 09/10/2016 - 09:00

2Re 5, 14-17
2Tm 2, 8-13
Lc 17, 11-19

Escandalitzar o noImaginar l'escena és senzill, però hem d'emfatitzar el drama de la mateixa: els leprosos que incompleixen una de les lleis, és a dir, apropar-se al Mestre. La reacció de tots seria l'escàndol, l'alarma, la por. Un d'ells fa un preciós acte de fe: Donar gràcies.

Impur, i per tant rebutjat. "Impur" és un terme àmpliament utilitzat a l'Antic Testament. I amb significats, encara que similars, força diversos. Hi ha impureses que són més aviat de tipus higiènic, i fins i tot que semblen "tabús" populars. Altres vegades es refereix a prescripcions de tipus legal - no tocar cadàvers - o la necessitat de fer un ritual.

El llibre de Levític assenyala infinitat de causes d'impuresa. Apareixen també "impureses" més profundes. S'arriba en algun moment a identificar "impur" com "profanat", oposant "impur i sant". Més encara: Israel considera el estranger com a "impurs", aliens al Poble Elegit.

En tots els casos, però, hi ha dues característiques clares: l'impur no pot acostar-se a les coses sagrades, ni al culte; i la purificació consisteix sempre en alguna cosa purament ritual. Aquesta situació plantejarà greus problemes en el principi de la comunitat cristiana: menjar els aliments prohibits, per exemple. Ara bé, Crist el Senyor supera i dóna compliment a la Nova Aliança: "No és el que entra en l'home el que li fa impur, sinó el que surt del cor de l'home". És a dir, no es tracta de impureses legals, de tabús o manaments estranys. Més aviat es tracta de sortir del pecat i de les esclavituds que porten a crear fronteres, límits en l'anunci de l'Evangeli.

En efecte, Crist rebutja tot comportament antievangèlic contra l'impur. Israel aparta l'impur i pecador, perquè contaminen. Sembla que la major preocupació del just és conservar-se net, "irreprotxable davant Déu". Barrejar-se amb pecadors, barrejar-se amb leprosos, barrejar-se amb estrangers ... és el mateix: un perill per a la puresa personal.

Els leprosos han de presentar-se als sacerdots perquè es purifiquin, però només un d'ells va a fer-se l'encontradís amb Jesús, tan sols per donar-ne gràcies, perquè l' ha salvat, perquè li ha donat vida. Clarament, l'actitud de primer de tot salvar, produeix escàndol i rebuig entre aquells que la seva actitud és "primer de tot mantenir-se net". I aquí s'inscriu el tema de l'escàndol. Escandalitzar per voler primer de tot salvar-se és la conseqüència de seguir Jesús. I, en moltíssimes ocasions, serem rebutjats com Ell ho va ser.

I és tan rara la postura de l'home que, primer de tot, busca el bé de l'altre, i això pot ser la pedra de toc, el criteri per considerar-nos si som o no de Jesús. Nosaltres, l'Església, estem cridats a escandalitzar, com Jesús. No podem pretendre ser més que el Mestre; si a ell el van rebutjar, seria lògic que a nosaltres se'ns rebutgés: la nostra vida semblant a la d'Ell, austera, solidària i compromesa.

Però el nostre escàndol sol ser un altre. El món s'escandalitza: no som pobres, som poderosos, diem més del que fem i no del que som. Aquest escàndol és la veu de Déu, que ens exigeix, més que res, donar-ne gràcies i presentar-nos davant del Crist, perquè ens doni vida i vida en abundància. El món no s'escandalitza perquè, primer de tot, ens salvem i el món no ens rebutja per això.

Aquesta manca d'escàndol és preocupant. Cada un ha de mirar la seva pròpia vida. Si s'escandalitzen de mi dient, "aquest diu que segueix Jesús, però ...", "aquest va a Missa tots els diumenges però ..". O, més aviat, els altres s'escandalitzen de mi dient: "Aquest està boig, aquest perdona, aquest no posa el seu interès en els diners o al prestigi o en...". En definitiva: ¿Quin escàndol produeix la meva vida?

ETIQUETES
IMPURESA ESCÀNOL